

Miquel Martí i Pol

UN HIVERN PLÀCID

MIQUEL MARTÍ I POL

UN HIVERN PLÀCID

Edicions 62

La primera edició d'*Un hivern plàcid* va sortir el 1994
a la col·lecció Els Llibres de l'Escorpí/Poesia.
N'hem actualitzat l'ortografia.

Primera edició en aquesta col·lecció: febrer del 2021

© Hereus de Miquel Martí i Pol, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió i relligat: Limpergraf
ISBN: 978-84-297-7920-2
Dipòsit legal: B. 465-2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

A repèl	11
Pòrtic	13
Preludi	15
Un altre espai	16
La música	17
Tapís antic	18
Retrat de família	19
El món sencer	20
A mitja veu	21
Jardí	22
Lluerna	23
El gorg	24
Calidoscopi	25
Firal	26
Un hivern plàcid	27
Exercici d'estil	28
La intimitat	29
Raonaments de vell	30
Aniversari - 1	31
Tema amb variacions	32
La saviesa	37
Propòsits	38
Una altra vida	40
Preguntes	41
Aniversari - 2	42
Aprenentatges	43
Espiral	46
L'altre	47

Paisatge després de la batalla	48
Vida privada	51
Potser final	52
Guanys	53
Apunt del natural	54
Quasi pirueta	55
Tornar a casa	56
Els ulls	57
Imatges	58
El parany	59
Diari íntim	60
Diàlegs	62
L'enigma	63
Algú	65
El viatge	66
Paròdia	67
Quasi homenatge	69

A REPÈL

*L'home que riu davant teu al mirall
sap més de tu del que en diu en els llibres;
o potser no, potser, forassenyat,
s'ha convertit en l'estranya paròdia
del que no seràs mai i es riu de tu
perquè no sap ben bé com defensar-se.*

PÒRTIC

Enfila l'últim tram, aquest estiu
tumultuós i pròdig que t'ha dut
guanys generosos, quasi sorprenents,
i anunciades, tràgiques desfetes;
enfila l'últim tram trompetejant
la seva pròpia mort amb impudícia.
Què en quedarà? Per tu, la solitud
redescoberta i assumida, a estones
quasi amb orgull, a estones amb tristesa
perquè la vida no regala res
i tot ho cobra en anys. Ara, discret,
procures de no fer-te gaire nosa
i de consumir poc per no malmetre
el poc diner que et dringa a les butxaques.
Sàviament —o almenys això suposes—,
t'allunyes del soroll i del traüt
i et disperses tan poc com saps per no
perdre't a tu mateix quan sigui l'hora
d'endreçar-te i fer l'últim inventari.
Es tracta, és clar, d'un frugal exercici
ben allunyat del temps i de les modes,
però que, si més no, t'ha començat
a reconciliar amb algú que creies
perdut per sempre més i t'ha ajudat
a situar incòmodes fantasmes
al lloc que els correspon, per més que encara

t'assaltin certes nits. En aquest món
de quatre pams on vius tot esdevé
essencial, tothom hi té cabuda
però ningú no hi és imprescindible,
i res de tot allò que t'hi acompanya
no té valor de mercat, però a tu
t'emplena de sentit i d'esperança.
Has apostat pel risc i saps que això
comporta solitud, segurament
la mateixa que t'has redescobert
i mires d'assumir, mentre l'estiu
a fora fatxendeja. Res no dura
i ho saps molt bé, però amb els ulls posats
en un punt inconcret de l'horitzó
de tu mateix que et tempta i t'estimula
esperes que l'hivern, serenament,
t'empleni la buidor amb el seu misteri.

PRELUDI

A poc a poc et repenses en una
dimensió de tu que t'era adversa
i ara ordenes de nou, alleugerint-la
de fútils oripells i d'espectacles.
L'amor s'ha consumit en una absurda
persecució de ritmes impossibles
i t'ha deixat un regust trist, com una
fredor que no provoca esgarrifances
sinó una fonda i terrible apatia.
Però de sobte els anys transcorreguts
t'han descobert efímers privilegis,
músiques de records que tal vegada
són el guany inefable d'una vida.
Tot plegat deu ser això que ara et sorprèn
quan, ingenu i potser meravellat,
tanques els ulls i veus que un altre cop
dansen colors on tot era foscúria.

UN ALTRE ESPAI

Que el teu retorn al poema no sigui
un recurs fàcil o pedant; més et valdria
restar callat si fos així. La fosca
necessitat de viure en companyia
d'algú tan ignorat com tu mateix
sí que et pot servir de pretext.
Fes del joc pur un càlid receptacle
de projectes i veus, perquè t'empenyi
molt més enllà dels límits que t'imposen
temps i cadències massa conegudes.
L'insòlit d'aquest gest d'ara no és
la sorpresa sinó el risc, i qualsevol
mirada de complicitat desfermaria
les ires dels déus que, tal vegada,
han estat prou condescendents amb tu
mentre els giraves, obstinat, l'esquena.